ALL VÄRLDEN SÖRJER OCH KLAGAR.

Prolog för fredsmötena i Sverige den 6 August af CARL LARSSON I BY.

All världen sörjer och klagar.
I sjuhundratrettio dagar
ha folken vandrat i dödens dal.
I sjuhundratrettio dagar
med hvar timme bräddad af kval.

I månskor, gråten och bären
de svartaste dok, där i skären
den tredje blodiga sommarens hö.
O, månskor, som gräset i åren
i morgon dömda att dö.

I månskor, stannen och tänken
på timmarnas fasa och skänken
en tårvätt ros på de fallnas bår
och tyst edra pannor sänken
inför ännu ett blodigt år.

I månskor, gråten och klagen.
Förrådd är Kristus och tagen
som förr af knektarnas råa hord,
förnekad, smädad och slagen
på öfversteprästernas gård.

I månskor, drojen och tänken.
Hvem är det i krönen och skänken
all världens ära, all världens makt?
Hvem är, i hvars händer i sänken
Edra lif och öden i lagt?

Se männernas marsch mot döden,
se kvinnornas gång mot nöden
och barnen mot kommande tiders
bann.
Och nu, när som störst är nöden,
tycks Gud ej finna sin man.

I månskor, som plågade åren,
stån upp och freden begären
af dem som gåfvo oss blod och strid.
Stån upp, o, månskor, och bären
hörnstenarna fram till en bättre tid.

Allt för fosterlandet — eller "Pour La Patrie", hvilket är detsamma.

Om fransmännens fosterlandskärlek råder väl ej mera än en mening, liksom om deras tapperhet. Äfven deras fiender tillerkänna dem dessa egenskaper eller åtminstone underlåta de att ifrågasätta dem i de tillvitelser, som nu användas af de krigförande omväxlande med giftgasen. Man vet tydligen att man ej skulle få de neutrala att tro någonting förklenande i det nämnda afseendet.

Den franska fosterlandskärleken, om också inte tapperheten, har i dessa dagar blifvit satt på ett hårdt prof, som emellertid ej förmått rubba den. Det manliga Frankrike, som kämpar så modigt och entusiastiskt för sitt älskade och nu till en del inkräktade fosterland, har blifvit kalladt att göra en ytterlig uppoffring för detta. Och den uppoffringen har man gjort utan att knota — ehuru kanske inte alldeles stillatigande. Det är för öfrigt nästan otänkbart att en fransman skulle kunna göra någonting alls i tysthet. Allra minst kan det vara fråga därom med någonting som är på samma gång tragiskt och heroiskt.

Men att fransmännen gjort uppoffringen visar, hur högt de älska sitt fosterland och hur långt de kunna gå i sin kärlek till detsamma. Och detta är så mycket mera beundransvärdt, som väl hvarken fransmännen själfva eller någon annan har riktigt klart för sig hvarför denna uppoffring är nödvändig.

Det är nu inte fråga om lifvet. Detta är för en fransman en småsak, när det gäller "la patrie". Nu är det någonting som är honom ännu kärare än lifvet. Det är skägget.

För en tid sedan utfärdade högsta armeledningen — det är väl general Joffre som är ansvarig — en order, som innehöll att alla franska soldater i fält skulle raka af skägget, där sådant fanns. På sin höjd fingo mustascherna sitta kvar.

Hvarför en sådan order utfärdats är svårt att fatta för den som icke är fackman eller ens fullgjort sin värnplikt. Men helt säkert ansågs den nödvändig för krigets gång — liksom Gustaf IV Adolf under finska kriget fann det vara af nöden att ikläda sig Karl den tolftes reliker från lifrustkammaren. Möjligen har den tillkommit för att pröfva disciplinen, som är af så stor vikt och betydelse i militärlifvet, icke minst under krig. Kanhända är det också något i den moderna krigföringen på västra fronten som gör att skägget är i vägen. Tyskarne hitta ju på allt möjligt otyg. Eller också är det, när allt kommer omkring, endast ett nytt försök att få rakare i den franska linjen.

I hvilket fall som hälst är det en stor, ja, en hjältemodig uppoffring, som Frankrikes försvarare underkasta sig utan knot om också inte utan anmärkning. I de franska lederna kämpar blomman af landets kultur — icke blott "apacherna" från Paris, som det insinuerats, hvilka för öfrigt äro amerikanskt skägglösa — och utmärkande för denna kultur är just dess stilfulla skägg.

Med rätta anmärker Henri Bergson filosofiskt — Bergson är som bekant filosof — med anledning af generalordern mot skägget, att "ansiktet är det kroppsliga; skägget är själen."

(Hvilket gör Corncobben själfull. H. S. B.)

Och Edmond Rostand prisar i ett poem skägget som "all Frankrikes skönhet, en själ (han också!) en juvel, en fackla (här tänkte han förmodligen på det röda) och en sporre(!)."

Båda dessa franska auktoriteter äro, som syns, enliga om skäggets själfullhet.

Hvad följd skäggets aflägsnande kommer att få på den franska kulturen, återstår att se; men det är väl dock föga troligt, att skägglösheten skall fortfara äfven efter kriget. De frivilliga åtminstone få väl då lof att göra som de vilja. Sannolikt är den påbjudna rakningen endast en nödfallsåtgärd på grund af kriget — i samma stil som rusdryckesförbudet i Ryssland — och denna förmodan ger upphof till misstanken att general Joffre — ifall det nu är han — hittat på detta för att drifva sina landsmäns mod och dödsförakt till sin yttersta spets och därmed göra slag i saken och slut på kriget, så att hvar och en kan gå hem till sitt och låta skägget växa igen.

Det har åtskilliga gånger framhållits i detta världskrig i mängt och mycket kommer att förändra Europas fysionomi. Men att det i så hög grad skulle förändra fransmännens, hade man väl ändå inte tänkt sig. Det blir nu ganska svårt att känna igen dem. Det torde till och med dröja en tid, innan de känna igen sig själfva. För öfrigt är det kanske meningen. Strategien har många hemligheter, som det civila förnuftet ej kan utgrunda.

Det mest distinguerade hos fransmännen har varit skägget och några af de mera distinguerade fransmännen kan man knappt tänka sig utan ett sådant lika litet som man kan tänka sig Napoleon Bonaparte med skägg.

Detta har ju varit så vanligt i Frankrike. Det är icke blott monsieur som varit försedd därmed utan äfven madame. Trots denna allmänna förekomst har det dock företett många växlande former och verkat nästan individuellt i hvarje fall. På samma gång har det satt en pikant fransk prägel på hela nationen, så att den ej så lätt kunnat förväxlas med någon annan — utom möjligen med vår egen, hvilken ju också till följd af denna förvillande likhet plågat kallas för "nordens fransmän". Men en sådan förväxling har ej kunnat vara annat än smickrande. Å ömse sidor.

Hur man nu skall kunna känna igen fransmännen — särskildt om man inte är riktigt hemmastadd i språket — är en gåta. Men kanske den nuvarande intensiva nationalismen, som inte ens tål neutraliteten, när den uttömt sitt raseri, efterträdes af en internationell jämlikhet och ett brödraskap, i hvilket tillstånd det inte behöfs att göras någon åtskillnad på folkslagen. I så fall är det naturligtvis passande att alla människor äro skägglösa, eftersom det är lättare att åstadkomma jämlikhet på detta sätt än om alla skulle vara försedda med skägg. Dessutom bör ju också den kvinliga mänskligheten räknas med, och då så...

Emellertid har måhända höga befälets befallning om rakning helt enkelt haft sin orsak i att det irriterats af att tänka på hur länge kriget pågått utan att det kommit till något afgörande och det har väl höga befälet knappt kunnat undgå att erinras om, när det fått se hur långt soldaternas skägg vuxit under vistelsen i löpgrafvarne. Nu är åtminstone den förargelsen borta.

En annan sak är den, att ett vördnadsvärdt skägg onekligen verkar visdom. Det är en föreställning som man fått i barndomen, men den är inte alltid riktig. Dock påminner skägget om visdomen, det kan inte nekas. Och hur oförenligt är icke detta med världskrigets stora dårskap! Det kan man lätt tänka sig. Särskildt bör det ha slagit an på ett så estetiskt folk som det franska att det bör vara en viss stil äfven i detta fall.

Å andra sidan är skägget ju också symboliskt för en viss vildhet. I det primitiva naturtillståndet rakade inte mannen sig — det gick inte rätt väl för sig med en klintknif — och därför ökades hans vilda utseende med ett långt, tofvigt skägg. Man skulle måhända tycka att en sådan vildhet vore just passande i världskriget. Men då glömmer man att det är för kulturen som alla parterna slåss. Det har ju för öfrigt blifvit framhållet så mycket att det vid det här laget är rent af, hvad som på amerikanska kallas för en "chestnut".

I vissa former kan skägget ge ett martialiskt uttryck åt en annars ganska from fysionomi. Men det är naturligtvis bara bluff. Och världen har blifvit slugare, om också inte visare. Den moderna martialismen är skägglös liksom "dunderguden" Karl den tolfte.

För öfrigt har jag för min lilla del alltid tyckt att ett helskägg verkar fredligt och jag har aldrig känt någon instinktiv fruktan för dem som varit försedda med dylikt. Därför tyckes mig också Hughes så säker. Det kan till en stor del bero på att det verkliga ansiktsuttrycket, hvartill munnen ju allra mest bidrager, varit dolda. Och äfven ett hånlöje innanför ett yfvigt skägg tar sig ut som ett godmodigt mysande. Jag mins att jag en gång fick se en af mina skäggigaste och tillika fryntligaste vänner renrakad — i ansiktet — och, du milda försyn, så arg han såg ut! Jag begrep ej hur jag någonsin kunde ha känt mig sympatiskt dragen till en så utpräglad bof. Det vill säga, om det fanns någon mening alls i fysiognomiken. Lyckligtvis insåg han strax själf sitt misstag, for ut på landet och lät skägget växa igen.

För att få skägget utrotadt ur världen har man tillgripit det i de flästa fall ofelbara medlet att först göra det löjligt. Därför började inte renrakningen med detsamma. Först kom den s. k. "tandborsten". Sedan blefvo tyske kronprinsens slyngelaktiga morrhår på modet. Och till sist blef det Charlie Chaplins mustasch. Då var det färdigt för renrakningen. Det skulle inte gärna ha kunnat vara något annat.

Så går det med allt här i världen.

När man vill ha det utrotadt skall man först göra det löjligt. Det slår sällan fel. Det man skrattar åt skäms och försvinner.

Endast det som är att gråta åt stannar kvar.

Cornelius Corncob.

Dimman.

Af Selma Lagerlöf.

En höstmorgon år 1914, under det stora krigets första år, utbredde sig en rätt stark dimma öfver den lills och fredliga och af världshändelser nära nog oberörda trakt där Den fridsamme hade sin bostad. Dimman var dock inte tätare än att han kunde se hela trädgården och alla uthus, men längre kunde inte häller blicken tränga. Han såg inga åkrar, inga höjder, ingen skog. Hela hans vanliga omgifning var försvunnen. Han skulle ha kunnat inbilla sig att han bodde på en ensam liten holme långt borta i världshafvet.

Han var ovan vid denna korta synvidd, så ovan att han erfor en plågsam tryckning öfver ögonen. Det låg något nedstämmande i att inte kunna se sig fritt omkring åt alla håll, och då han gjorde den vanliga morgonturen genom trädgården, kände han sig ängslig och orolig som inför någon hotande fara.

Ovillkorligen drog han samman ögonbrynen och försökte göra blickarna hvassa, för att de skulle kunna genomtränga dimmuren. Allt dylikt hjälpte emellertid ingenting, utan han måste nöja sig med att betrakta det allra närmaste. Rätt ovilligt till en början sökte han förströelse i att beundra några eldröda rönnblad, som i fuktigheten hade fått en glans af gamla kopparkärl. Strax därpå fästes hans uppmärksamhet vid de daggstänkta spindelväfvar som voro utspända öfver ett jordgubbsland fullt af hvissnande plantor. Han sade till sig själf att dessa spindelväfvar voro höstens sönhetsflor,; och han undrade om det var genom dem som någon gång i forntiden de åldrande kvinnorna hade lärt att dölja sin slocknande fägring bakom pärlstänkta slöjor.

Denna tankeroade honom, hans förstämning försvann, och han såg sig omkring med nytt intresse. Framför sig hade han ett gammalt astrakanträd, som var alldeles nedtyngt af frukt, och han öfverraskades af att finna trädet utomordentligt vackert. Detta träd brukade eljest, hvarje gång han genomsträfvade trädgården, bringa honom ur humör genom sin fulhet. Det var lågt och bredt. Grenarna spetade tvära och tjocka rätt ut från stammen. Men nu under mognadens tid, då dessa grenar voro tungda af frukter, böjde de sig i sirliga bågar. De visade att de ägde både styrka och vighet. Han förstod att deras tvära klumpighet var nödvändig för att de skulle kunna uppbära den börda som nu tyngde dem.

Han kände sig plötsligt alldeles försonad med dimman. Det var den som trängde ihop synkretsen och kom honom att fästa sin uppmärksamhet vid småsaker, som han förut hade försummat att glädja sig åt. För att se väl, för att förstå hvad man ser, tänkte han, har det i alla tider varit nödvändigt att fästa blickarna vid det närliggande.

Denna erfarenhet blef än ytterligare bestyrkt vid nästa steg, då han upptäckte några fullmogna, gröna plommon, de sista för året, som ända till nu hade lyckats undgå alla spejande blickar. Men dimman tycktes ha gett honom ett nytt synsinne, och han satte sig genast i besittning af de små blänkande tingestarna. I detsamma hörde han för första gången under denna morgon ett ljud utifrån världen. En stark och grof stämma ropade inne i dimman:

— Herre Gud, var så nådig och hjälp de krigförande! Ja, ja, ja, var nådig mot de krigförande! — Han stannade och lyssnade. Orden trängde tydligen fram ur dimman, men ingen människa syntes till. "Herre Gud, var så nådig och hjälp de krigförande! Ja, ja, ja, var nådig mot de krigförande, för de ha det allt bra svårt. Blodet flyter i dikena som vatten. Ja, ja, ja, Herre Gud!"

Den fridsamme, som hade gått försänkt i fredliga och angenäma tankar, gjorde en rörelse af otålighet. Kriget återigen! Det gick inte an att glömma det för ett ögonblick. Om man vände sin uppmärksamhet mot något annat, tycktes själfva naturen få röst för att återföra i ens medvetande det förskräckliga som öfvergick mänskligheten.

Återigen ropade det inne i dimman: "Blodet flyter som vatten i dikena. Likhögarna ligga på åkern stora som halmstackar. Ja, ja, ja, hjälp de krigförande!"

Det var naturligtvis den sinnesrubbade kvinnan, som alltid strök omkring i trakten bedjande och sjungande, som nu hade tagit sig till att anropa Gud för de stridande stormakternas räkning. Hon gick väl däruppe på vägen, som löpte fram längs med skogsbrynet och som nu var osynliggjord af dimman. Det var rörande att höra henne, och på samma gång kunde han inte låta bli att småle åt att denna arma varelse ville sätta en damm för världskriget med sina böner.

— Hjälp de krigförande, så att de få fred! upprepade den sinnessjuka. — Blodet rinner i dikena som vatten...

Han stod stilla och lyssnade, så länge som hon var inom hörhåll. Därpå suckade han och fortsatte sin vandring.

Sannerligen, denna tid var sådan att hvarje människa kunde få lust att ge sig ut på vägar och stigar och ropa ut den ångest som man kände.

Han stönade vid tanken på denna kamp, hvari snart sagdt hela mänskligheten deltog och som hotade hela världen med förstörelse. Om det åtminstone vore en stormflod eller ett vulkanutbrott som man hade att göra med! Olyckan vore inte mindre fördenskull, men man hade inte den förnedrande känslan att den vållades af människor, anbefalldes af människor. Man behöfde inte häller tänka att eftersom det var förnuftiga varelser som hade gripits af krigets vansinne, så borde det finnas något ord eller kanske någon åtgärd som kunde häjda raseriet. Man behöfde inte hvarje dag och stund med smärta och ångest grubbla för att finna detta, som skulle sätta en damm för ödeläggelsen.

— Hvad kan jag göra? frågade han sig själf. — Mitt ord skulle inte ha större betydelse än den stackars sinnessjuka vandrerskans. Men ändå...

Han kunde inte undgå att känna att något borde göras, att man inte kunde sitta stilla.

Under sin vandring hade han nu hunnit till det mest aflägsna hörnet af trädgården. Och då han nu vände för att gå tillbaka, hade han en leende och intagande tafla framför sig.

Härifrån höjde sig marken i långsam stigning upp mot boningshuset. Den fridsamme såg framför sig hela sin gamla gård med dess röda hus och dess löfmassor i skiftande höstfärger. Det var kanske egentligen ingenting annat än hvad han såg alla dagar, men stället tedde sig annorlunda än vanligt, därför att dimman hade skilt ut det ur det omgifvande landskapet.

Då gården visade sig för honom så där förensligad, märkte han först rätt hur väckert det röda boningshuset öfverst på kullen fogade sig samman med de gröna och gula trädkronorna omkring det, med de lägre flygelbyggnaderna, med de uppbolmade buskagen därnedom och med den låga kransen af nysatta fruktträd, som omgaf kullens fot. Aldrig hade allt detta slutit sig så harmoniskt samman som i dag, då dimman stod och omramade det och fyllde ut alla tomrum. Ingenting kunde tas bort, allt måste vara där, allt låg på sin rätta plats. Så där hopfogat af dimma och grönska, blef hans hem mer tilldragande än någonsin. Det utstrålade trygghet och trefnad. Han kände sig lugn och lycklig bara genom att betrakta det.

Helt plötsligt fick han ett besynnerligt infall. Han tänkte sig ensam med sin gamla gård. Han tänkte sig gården och sig själf lefvande sitt eget stillsamma lif, medan dimman omslöte dem med sina murar och gömde dem för världen. Den skulle stå vakt omkring dem dag efter dag, så tät och ogenomtränglig att inte en gång de förbifarande, som åkte fram på vägen uppe i skogsbrynet, skulle veta om att de funnos där tätt bredvid.

Postbudet med sin svarta väska skulle inte kunna hitta till gården i den vilseledande dimman. Inga gäster, inga främlingar skulle kunna finna mynningen af allén, som ledde upp till boningshuset. Ingenting från ytterverlden skulle kunna leta sig fram till gården, och ingenting från gården skulle kunna leta sig fram till ytterverlden.

Vinter skulle följa höst, sommar skulle följa vår i långsam växling. Snö skulle falla och töa bort, mark och träd skulle klädas af grönska, och grönskan skulle vissna och försvinna. Köld och värme skulle ömsevis tränga fram till dem, men den töckniga dimman skulle likafullt förbli stående.

I ett drömlif skulle de komma att lefva, han och gården. Syssla skulle följa syssla. Skörd skulle följa sådd, och bak skulle följa brygd i långsam växling. Kor skulle mjölkas, får klippas, garn spinnas, dukar af glänsande dräll trollas fram ur väfstolen. Af sitt eget arbete skulle de tvingas att lefva. Ingenting skulle kunna föras dit och ingenting därifrån. Den sorg som tyngde dem, skulle vara deras egen. De skulle bara ha sig själfva att lita till. De skulle bo på en ö i världshafvet, dit intet fartyg visste vägen.

Det som mest tjusade Den fridsamme var utsikten att på detta sätt kunna undkomma det stora krigets förfäran. Han sträckte ut sina armar och talade till dimman:

— Blif kvar, dimma, blif kvar! Det är förfärliga tider som stunda. Låt mig slippa att genomlefva dem! Stå vakt kring min gård med dina hvita murar! Låt mig lefva här på mina fäders gamla gård utan att behöfva veta hvad som tilldrar sig af våldsdåd och blodsutgjutelse! Låt mig och mitt folk gå härinne stilla vid vårt arbete utan att störas af rykten om främmande människors olyckor!

Fåglar skola stundom leta sig fram till oss, men vi skola inte efterforska om de bära något bud under vinken. Stundom om morgnarna skola vi höra den stackars vansinniga gå förbi under högljudda böner. Men vi skola inte bry oss om att höra efter om hon ännu ber för de krigförande.

En gång, då allt är öfver, då människor upphört att strida och förgöra hvarandra,; skall du upplösa dig och försvinna. Och vi, som ingenting veta om det förfärliga som har inträffat, vi skola med hänförelse gå ut i världen för att njuta lifvets eviga högtid.

Våra sinnen ha inte blifvit besmittade med berättelser om våldsdåd och blodsutgjutelse. Våra hjärtan ha inte blifvit hopplösa genom att höra talet om olyckor som vi inte äga makt att hjälpa. Vi skola återvända till världen i den tron att människor äro milda till sinnelaget och älska det fredliga uppbyggandet. Vi skola vara som de fromma sju sofvare, som räddades undan våldets tid för att se att lycka och fred kunna vända åter, att nöd och elände inte äro det enda som jorden bjuder sina arma barn.

Då Den fridsamme hade uttalat dessa ord, hörde han två olika ljud. En vindpust for fram genom dimman, ormlikt hväsande. Det var det ena. Det andra var ett svagt eko ur den arma vandrerskans bön. — Hjälp de krigförande till fred, Herre Gud! — ljöd det från långt afstånd. Det lät nästan som en varning, men han lät inte hejda sig.

— Låt mig gå här i min trädgård, dimma! — utbrast han — och upptäcka nya små skönheter! Lär mig att fästa blicken vid det närliggande! Låt mig verka på det sätt som är mitt eget, syssla med ting som jag kan sköta! Låt mig slippa att som en sinnesrubbad löpa kring landet för att söka ställa till rätta det som jag inte är man till att behärska.

Då detta var sagdt, hördes på nytt ett sus i dimman. Han tyckte sig uppfatta något som liknade ett "ske dig, som du vill".

Men detta var naturligtvis endast ett själfbedrägeri. Nästan i samma ögonblick kom en frisk vind farande. Den ref dimman i bitar, som den slungade åt alla håll. Allting återtog sin vanliga gestalt, och han smålog åt de tankar som dimman hade väckt inom honom och som aldrig skulle gå i verkställighet. Men sådana önskningar som hans äro farliga att framställa. Naturmakterna göra sig stundom ett elakt nöje af att tillmötesgå våra dåraktigaste infall.

Alltifrån denna dag märkte den fridsamme att budskapen från kriget, trots att de tilltogo i ohygglighet, inte mera plågade hans känslor som förut. Allt som skedde föreföll honom främmande och aflägset och tycktes inte vidkomma honom. Han skötte sitt vanliga arbete utan att störas af ångest öfver att världen höll på att förintas.

Mannen, som inte förstod att det var dimman som hade hört hans bön och lagt sig förslöande öfver hans själ, hängaf sig åt den tron att han hade vunnit en jämvikt och vishet.

Han prisade sin klokhet och sin förtsiktighet. All lust att finna ett medel att häjda den syndaflod som var lössläppt öfver världen drunknade också i det töcken som, utan att han märkte det, omhöljde hans förstånd. All lust att handla föll till marken i rådlöshet, men han var så förslöad att han prisade sig lycklig därför att han hade vishet nog att hålla sig stilla och låta bli att öfveransträngа sig med en hopplös sträfvan.

Han såg att andra, som inte voro förmer än han, framträdde för att säga sitt ord, men han förmärkte inte att de vunno något med sitt talande. Han liknade dem vid kvinnan som han hade hört ropa till Gud i den dimmiga höstmorgonen. Han ansåg att deras själar måste vara förvirrade eftersom de företogo sig något hvartill de hvarken hade makt eller befogenhet.

Men innerst inne i själens djup har han dock följt deras handlingar med brinnande ångest. Under sköna, stjärnklara nätter förlorar dimman sitt välde öfver hans själ, och då tänker han med förtviflan på den stund då han skall lämna det jordiska och föras inför sin domare. Och han vet att i den stunden skall kvinnan, som gick och ropade på vägen, stå jämte honom inför Guds tron. Och till honom skall Gud fader säga med strang röst: "Jag släppte en storm lös öfver jorden i din tid. Hur kom den tanken till ditt hjärta att du skulle gömma dig undan för stormvädret?" Då skall mannen försvara sig och säga: "Det var öfvermänskligt det som du begärde att jag skulle göra. Jag teg stilla, därför att jag ingen utväg såg. Det hörde inte till min syssla att dämpa din storm. Jag fruktade att jag mera skulle skada än gagna".

Då skall den högste domaren säga: "Jag vet att jag inte hade gifvit dig förstånd nog att dämpa stormen. Men jag hade gifvit dig krafter nog för att visa medlidande och öfva barmhärtighet".

Då skall Den fridsamme peka på kvinnan som står bredvid honom inför Guds tron. "Den kvinnan har talat och talat utan uppehåll", skall han säga. "Och hvartill har det hjulpit?"

"Ingalunda har det ropandet kunnat beveka de jordiska makthafvarnas hjärtan", skall då han svara, som råder öfver himmel och jord. "Men min famn öppnar det för henne och vägen till min härlighet."

Då skall Den fridsamme veta att för honom finns intet hopp, och i sin förtviflan skall han sjunka ned från Guds tron djupare och djupare, till de rymder där allt är köld och mörker och tystnad och förstening och förslöande töcken.

I. O. G. T.

14de ÅRSFÄST

AFHÅLLER

LOGEN NO. 1 FRAMTIDENS HOPP

Å

SCOTT MEMORIAL HALL

PRINCESS STREET

TORSDAGEN DEN 14 SEPT. KL. 8.30 E.M

CITY TIME

PROGRAM

1. MUSIK: "LIFVETS FANA", Marsch ..... SKANDIA ORKESTER
2. HÄLSNINGSTAL ..... L.T. Br. O. NILSSON
3. SOLO-SÅNG ..... Miss ANNIE LINDBLAD
4. HUMORISTISK UPPLÄSNING ..... Mr. LEONARD BAGGSTRÖM
5. FÄSTTAL ..... Mr. JOHN E. LIDHOLM
6. MUSIK, Andante ..... SKANDIA ORKESTER
7. DEKLAMATION ..... Mr. O. L. HOLMGREN
8. SOLO-SÅNG ..... Miss ANNIE LINDBLAD
9. HISTORIER ..... Mrs. A. EGNELL
10. VIOLIN-SOLO ..... Mr. A. BYSTEDT
11. MUSIK: KGL. SÖDERMANLANDS REGEMENTES PARADMARSCH

KAFFE SERVERAS. Efter programmet slut "Folklekar"

ALLMÄNHETEN INBJUDES.

INTRÄDE 35c. **Komiterade.**